

Anders Bennrup

Jag intresserade mig för möjligheten att bosätta sig på landsbygden som inte innebar alltför lång pendling från Malmö/Lund/Köpenhamn/Helsingborg. Detta boende skulle innebära en omedelbar närhet till skogen och innebära en säker miljö för barn. Dessutom fanns många i min omgivning som gick i liknande tankar.

Det visade sig vara svårt att finna exempel på sådana möjligheter. Inspirerande solitära bostäder på landet finns det gott om. Också äldre byar som skapar trevliga rum, tyvärr är dessa ofta friluftsgårdar, museum eller har någon annan funktion utöver det moderna boendet. Det finns kanske *några* möjligheter, men är det svårt att finna *en* tillgänglig bostad i ett sammanhang med godtagbar miljö är det kanske närmast omöjligt att finna två, eller tre, förutsatt man inte önskar göra avkall på en etablerad social samvaro bara för man söker boende på landsbygden.

Detta arbete är en personlig undersökning av hur man skulle kunna bo och verka på landsbygden samtidigt som man ingår i en social gemenskap omgiven av goda rum och natur. Det handlar om att låta människors rum sträcka sig utanför bostadens väggar, trädgården, kontoret, dit vi är hänvisade i mycket av dagens byggda miljö. Ska det finnas möjlighet till verklig gemenskap måste rummen definieras utifrån detta. Människan har inom vissa ramar av egenskaper, rum för oändlig variation (9 miljarder olika fingeravtryck inom ramen för lika många människor). Tanken är att byn också ska tillåtas oändlig (godtycklig) variation inom vissa ramar.

Vid första ögonkastet kan husen i byn te sig slumpmässigt ditkastade, men i själva verket föreställer det resultatet av de sekventiellt ordnade rummen, där den mänskliga upplevelsen och varierad mänsklig aktivitet står i centrum. Arkitekturen formas inifrån, av de boende, med några goda tumregler att luta sig mot.